

Sular Durulurken

– sahara · 21 Mart 2020

İlimin küçük ilçesine vardığımda tanımsız bir heyecan vardı içimde. Fabrika uzaktan bana gülümsüyordu. Tatlı, bir o kadar da tedirginlik barındıran bir heyecan... Köyümden de bazı arkadaşların çalıştığı fabrika sahasına girdiğimde kalbimin sesini iyice hissediyordum. Hani iş için davet almıştım. Acaba fabrikanın istediği koşullarla benim durumum ne derece örtüşüyordu?

Sora sora iş için başvuru bölüme varabildim. Kısa bir mülakattan sonra işe alındığımı direkt yüzüme söylenmesi heyecan ve mutluluğumu zapt edilemez safhaya ulaştırdı. Artık köyden tamamen kopacaktım. Bir düzenli çalışma hayatım olacaktı. Otuzlu yaşları ortalamıştım.

Müstakil iş yaşamımda başarılı olmadım. Köy yaşamı da bana göre değildi. Geleceğe ait bir güvencesi yoktu köyde çalışmanın. Benim gibi köyde kalan çok az arkadaşım vardı. Okuyup memur olanlar görev yerlerine gitti, memur olmayan arkadaşlarda evlerinden aldıkları bir yorganla büyük şehirlerin yolunu tuttu. Ben de artık köye elveda diyordum.

Düzenli bir işe ve yaşama başlamanın heyecanı ve tedirginliği içindeyim. Bu benim son şansımı. Düzenli bir işte çalışacaktım... Avareliklere paydos demenin zamanı gelmişti. Fabrikada dikiş tutturmalıyım. Başka diyarlara gitme olanağım olmadığına göre bu deve güdülmeli artık.

Bakır madeni bir fabrikanın işçisiydim. İlk yılda az bir ücret alıyordum. Çocukları yanıma aldım. Güç bela geçiniyordum. Sorumluktan kaçabilme yolları kapanmıştı. Yirmili yaşlarının uçarı yaşamım içimde buruk anılar kervanında yerlerini aldı. Gelecek kaygısı hissetmediğim o günler güzeldi. Bir devrandı geçti hepsi.

Az ücret aldığımı köyü ziyaret ettiğim bir gün babam yüzüme tokat atarcasına söylendi! Aldığım ücretle çoluk çocuğun karınlarını doyuramayacağımı söyledi. Şimdiye kadar ki yaşantıyla babamın haklı eleştirilerine muhatap olmuşum. Babam haklıydı. Kazandığım paraları har vurup harman savurmuş arkadaş masalarında harcamıştım çoğunlukla.

Babamım yıllarca sürdürdüğü düzenin sonu gelmişti. Artık kapısına uzun yünlü, kara ve ak koyunlar gelmeyecekti. Koyunları satmak zorunda kaldı. Birkaç sığır besleyebilirdi ancak. Köydeki yaşantım yetesiye anne-babamın gönüllerince olmazsa bile yine bir güvenceydin onlara. Kendilerini iyice yalnız hissediyorlardı! Yaşam bu ne denebilir!

Yıllar geçtikçe ayaklarım yere sağlam basıyordu. Sanat Okullu olmamın avantajıyla fabrikada iyi bir mevki edindim. Ustabaşı oldum. Can çıkar huy çıkmaz derler. Avarelik yıllarında edindiğim kahvehane,

kumar alışkanlıklarımdan bir türlü azat edemedim kendimi. Sık olmazsa bile zaman zaman eski dertlerim depreşiyor oyun ve demlenme masalarını boş bırakmıyordum.

Yıllık dinlenme zamanlarında köye gittiğimde arkadaşlarımla buluşup sohbetler ediyorduk. Çocukluk, ilk gençlik anılarımızın heyecanlı unutulmaz anlarını anımsamak güzeldi elbet. Bunun yanında arkadaşlarım yaşadıkları şehirlerde ev sahibi olduklarını övünerek anlatmalarını dinlemek canımı sıkıyordu. Bazıları otomobil sahibiydi. Hastanın halinden ne bilir sağlar! Bu güne kadar ne ev, ne de araba sahibi olmuşum.

Fabrikada aranan bir elemandım. Ücretim de yüzümü güldürecek düzeye yükselmişti. Varsillaşan arkadaşların durumlarını övünerek anlatmaları ruhumda onulmaz yaralar açtı. Huzursuzdum. Bir şeyler başarmalıydım. Yarınlar güvencem olmalıydı. Emeklilik günlerinde köye dönemeyeceğime göre büyük şehirlerde benim de bir yuvam olmalı... Yaşantımı değiştirmeliyim.

Bu düşüncelerle günlerce uykusuz geceler yaşadım. Önce sadece bir gün deneme yaptım, sigarayı bırakabilir miyim? Evet, bir gün sigara içmedim. Daha sonra aynı denemeyi bir haftaya çıkardım. Başarılı oldum. Bu konuda sözü dinlenir bir ağabeyin:

“Sigara kafanın içinde bırakılır.” Sözü de bana yol gösterici oldu. Sigarayı bırakmanın bir yolu da ortamı değiştirmek olmalı. Tövbe ettim kahvehane... benzeri mekanları... Fabrikada bazı arkadaşlarım yapı kooperatifine girmişti. Beni de ikna ettiler. Elde ne var ne yok toparlayıp bir yapı kooperatifine girdim. Bu arada hanımın altın ve bileziklerini de hayırlı işe seferber ettik.

Fabrikanın çevresinde fabrikaya ait işlenmeyen boş araziler vardı. Bazı işçi arkadaşlar bu arazileri değerlendiriyordu. Ahır yapıp hayvan besleyenler vardı. Bahçe oluşturup evinin sebze yetiştirenler bile vardı. Sadece ücretle kooperatif ödemeleri, çocukların giderini karşılamakta zorlanıyordum.

Emekli olan bir arkadaşın ahırını ve bahçesini kiraladım. Hemen bir sığır aldım. Bahçeyi belledim. Fasulye, patates, salatalık, domates ekimi yaptık. Sığır için köydeki çayırlarımızdan ot geri yordum. Bu yaşa gelinceye kadar köyde çalışmadığım kadar çalışmaya başladım yeni yaşamımda. Kahvehane için zamanım kalmıyordu. Ara ara sigara tütürmeden vaz geçemedim.

Fabrika ve yeni muhit bana hayırlı geldi. Eşim zaten köyde büyümüş. Sığırımıza evlatları gibi bakıyordu. Süt satmaya başladı. Cebimim bol bol para görüyordu dersem abartı değil.

Yıllar çabuk geçti. Düzenli bir işçilik yaşamım oldu. Bir erkek bir kız evlat büyüttük. Onlar uzak şehirlere gittiler. Her işin bir sonu vardır. Emekli oldum. Emekli ikramiyemi de kullanarak köyde bir yeni ev yaptım. Kışları çocukların yaşadığı Bursa'da kooperatif evimizi şenlendiriyoruz. Yaz mevsimi sıcak Bursa'da durulmaz bizler için. 1500 m rakımlı kudretten büyüme çamlık ormanlarına bakan köyüm beni

bekler.

Hocalarımız sık sık: hastalık gelmeden önce sağlığın, ihtiyarlık gelmeden önce gençliğin, fakirlik yakalamadan önce zenginliğin, meşguliyet gelmeden önce boş vaktin ve ölüm gelmeden önceden hayatın kıymetini bilin diye vaaz ederler. Yaşam manifestosu olan bu görüşlere ne dem uyup uymadığımı açık kalplilikle anlattım.

Şapkamı önüme koyup düşündüğümde sağlığın kıymetini yetesiye bilemedim. Çok kez sabahladığım kahvehane ve içki masaları tanıktır buna... Para-pul kazandım. Zamanı geç de olsa olumlu değerlendirdim sayılır. Ve en önemlisi hayatın kıymetini yetesiye bildim diyemem. Sağlıklı beslenme ilkelerine uygun yaşadım diyemem... Hele son günlerde ağzımın tadı bozuldu.

Daha altmışlı yaşlardayım. Sular duruldu. Emeklilik günlerimi sağlık içinde kaygısız yaşamayı düşlüyordum. Karın bölgemden gurultular duymaya başladım. Ara ara midemden sancılar rahatsız etmeye başladı bünyemi. Doktora gittim. Gerekli tahliller yapıldı. Midemde ülser başlangıcı varmış. İlaçlarla beraber yeme içme konusunda önerilerde bulundu doktor. Bir ay sonra kontrole gelmem söylendi.

Aradan bir hafta olmadan coronavirüs illeti ülkemizde görülmeye başladı. Hele benim gibi altmışlı yaşlarda olanlar için tehlikenin büyük olduğu gün gün dinlemekle iyice tedirgin oldum. İki gün içinde apar topar karar verdik eşimle. Eşyaları yerleştirip dostlara yetesiye haber vermeden doğduğum topraklara doğru yola çıktık.

Köyde çok az insan yaşıyor. Yıllar önce boşaldı köylerimiz. Temiz havası, doğal yaşantısıyla bir sanatoryum durumdaki köyümde hastalıkların bizi ziyaret etmeyeceğini umuyorum...